

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 480

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 7 iulie 2011

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 270 din 24 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399—404, art. 428 și art. 523 din Codul de procedură civilă	2—4
Decizia nr. 286 din 24 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 1 alin. (1), art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4), art. 8 alin. (1), (2) și (5), art. 9 și ale art. 11 ¹ din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată	4—5
Decizia nr. 288 din 24 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 112 pct. 5 teza finală din Codul de procedură civilă	6—7
Decizia nr. 290 din 24 februarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 365 și 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă	7—9
Decizia nr. 508 din 19 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 41 alin. 1 și art. 86 alin. 2 din Codul familiei	9—10
Decizia nr. 512 din 19 aprilie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului	10—11
Decizia nr. 651 din 17 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 18, art. 19, art. 20, art. 25, art. 26, art. 27 și art. 28 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	12—14
Decizia nr. 652 din 17 mai 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora	14—16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 270**

din 24 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399—404, art. 428 și art. 523 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399—404, art. 428 și art. 523 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Victor Pomponiu în Dosarul nr. 1.466/301/2010 al Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 1 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.466/301/2010, **Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 399—404, art. 428 și art. 523 din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost invocată de Victor Pomponiu într-un dosar având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât încalcă dreptul de proprietate al adjudecatarului.

Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 399—404, art. 428 și art. 523 din Codul de procedură civilă, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut:

— Art. 399: „*Împotriva executării silită, precum și împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămați prin executare. De asemenea, dacă nu s-a utilizat procedura prevăzută de art. 2811, se poate face contestație și în cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu, precum și în cazul în care organul de executare refuză să înceapă executarea silită ori să îndeplinească un act de executare în condițiile prevăzute de lege.*

Nerespectarea dispozițiilor privitoare la executarea silită însăși sau la efectuarea oricărui act de executare atrage sancțiunea anulării actului nelegal.

De asemenea, după ce a început executarea silită, cei interesați sau vătămați pot cere, pe calea contestației la executare, și anularea încheierii prin care s-a dispus investirea cu formula executorie, dată fără îndeplinirea condițiilor legale.

În cazul în care executarea silită se face în temeiul unui titlu executoriu care nu este emis de o instanță judecătorească, se pot invoca în contestația la executare apărări de fond împotriva titlului executoriu, dacă legea nu prevede în acest scop o altă cale de atac.”;

— Art. 400: „*Contestația se introduce la instanța de executare.*

Contestația privind lămurirea înțelesului, întinderii sau aplicării titlului executoriu se introduce la instanța care a pronunțat hotărârea ce se execută. Dacă o asemenea contestație vizează un titlu executoriu ce nu emană de la un organ de jurisdicție, competența de soluționare aparține instanței de executare.”;

— Art. 400¹: „*Împărțirea bunurilor proprietate comună poate fi hotărâtă, la cererea părții interesate, și în cadrul judecării contestației la executare.”;*

— Art. 401: „*Contestația se poate face în termen de 15 zile de la data când:*

a) *contestatorul a luat cunoștință de actul de executare pe care-l contestă sau de refuzul de a îndeplini un act de executare;*

b) *cel interesat a primit, după caz, comunicarea ori înștiințarea privind înființarea popririi. Dacă poprirea este înființată asupra unor venituri periodice, termenul de contestație pentru debitor începe cel mai târziu la data efectuării primei rețineri din aceste venituri de către terțul poprit;*

c) *debitorul care contestă executarea însăși a primit somația ori de la data când a luat cunoștință de primul act de executare, în cazurile în care nu a primit somația sau executarea se face fără somație.*

Contestația privind lămurirea înțelesului, întinderii sau aplicării titlului executoriu se poate face oricând înăuntrul termenului de prescripție a dreptului de a cere executarea silită.

Contestația prin care o terță persoană pretinde că are un drept de proprietate sau un alt drept real asupra bunului urmărit poate fi introdusă în termen de 15 zile de la efectuarea vânzării ori de la data predării silite a bunului.

Neintroducerea contestației în termenul prevăzut de alin. 2 nu-l împiedică pe cel de-al treilea să-și realizeze dreptul pe calea unei cereri separate, în condițiile legii.”;

— Art. 402: „Contestația la executare se judecă cu procedura prevăzută pentru judecata în primă instanță, care se aplică în mod corespunzător. Părțile vor fi citate în termen scurt, iar judecarea contestației se face de urgență și cu precădere.

Hotărârea pronunțată cu privire la contestație se dă fără drept de apel, cu excepția hotărârii pronunțate în temeiul art. 400¹ și al art. 401 alin. 2.

Hotărârea prin care s-a soluționat contestația privind înțelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu este supusă aceluiași căi de atac ca și hotărârea ce se execută.”;

— Art. 403: „Până la soluționarea contestației la executare sau a altei cereri privind executarea silită, instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune în cuantumul fixat de instanță, în afară de cazul în care legea dispune altfel.

Dacă bunurile urmărite sunt supuse stricăciunii, pierii sau deprecierei, se va suspenda numai distribuirea prețului.

Asupra cererii de suspendare formulate potrivit alin. 1 și 2, instanța, în toate cazurile, se pronunță prin încheiere, care poate fi atacată cu recurs, în mod separat.

În cazuri urgente, dacă s-a plătit cauțiunea, președintele instanței poate dispune, prin încheiere și fără citarea părților, suspendarea provizorie a executării până la soluționarea cererii de suspendare de către instanță, încheierea nu este supusă niciunei căi de atac. Cauțiunea care trebuie depusă este în cuantum de 10% din valoarea obiectului cererii sau de 5 milioane lei pentru cererile neevaluabile în bani. Cauțiunea depusă este deductibilă din cauțiunea stabilită de instanță, dacă este cazul.”;

— Art. 404: „Dacă admite contestația la executare, instanța, după caz, anulează actul de executare contestat sau dispune îndreptarea acestuia, anularea ori încetarea executării înseși, anularea ori lămurirea titlului executoriu sau efectuarea actului de executare a cărui îndeplinire a fost refuzată.

În cazul în care constată nejustificat refuzul executorului de a începe executarea silită sau de a îndeplini un act de executare silită, dacă fapta nu constituie infracțiune potrivit legii penale, instanța de executare, sesizată potrivit art. 399 alin. 1, va putea obliga executorul la plata unei amenzi de la 500 lei la 2.500 lei, precum și, la cererea părții interesate, la plata de despăgubiri pentru paguba astfel cauzată.

În cazul respingerii contestației, contestatorul poate fi obligat, la cerere, la despăgubiri pentru pagubele cauzate prin întârzierea executării, iar când contestația a fost exercitată cu rea-credință, el va fi obligat și la plata unei amenzi de la 50 la 700 lei.”;

— Art. 428: „Debitorul sau o altă persoană interesată va putea solicita încetarea sau suspendarea urmăririi, numai dacă depune valoarea ce i se cere sau, după caz, valoarea bunului reclamat, la CEC BANK — S.A., la dispoziția organului de executare.

Totodată, persoanele arătate la alin. 1 vor fi obligate să înmâneze executorului judecătoresc pe lângă recipisa de

consemnare și o copie de pe cererea de suspendare sau de încetare a executării silite, depusă la instanța competentă. Până la soluționarea cererii de către instanță urmărirea se va opri în tot sau în parte.

Asupra cererii de încetare sau suspendare a executării silite instanța de executare se va pronunța prin încheiere, potrivit dispozițiilor privitoare la ordonanța președințială.

În orice alt caz, urmărirea va continua, dispozițiile art. 399 și următoarele fiind însă aplicabile.”;

— Art. 523: „În tot cursul executării silite asupra bunurilor imobile, debitorul sau altă persoană interesată poate obține desființarea măsurilor asigurătorii de executare, consemnând la dispoziția creditorului urmărit întreaga valoare a creanței, cu toate accesoriile și cheltuielile de executare.

Dispozițiile art. 428 alin. 2—4 se aplică în mod corespunzător.

În cazul în care cererea este admisă, instanța, cu acordul debitorului, va dispune și eliberarea sumei în mâinile creditorului.”

Curtea constată că, ulterior sesizării sale, a intrat în vigoare Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, care prin art. I pct. 37 a modificat dispozițiile art. 402 alin. 1 din Codul de procedură civilă, care în prezent au următorul cuprins: „Instanța sesizată va solicita de îndată organului de executare să-i transmită, în termenul fixat, dosarul de executare sau, după caz, copii certificate de acesta de pe actele dosarului de executare în cauză, dispozițiile art. 139 fiind aplicabile în mod corespunzător. Părțile vor fi citate în termen scurt, iar judecarea contestației se face de urgență și cu precădere. Procedura prevăzută pentru judecata în primă instanță se aplică în mod corespunzător.”

În opinia autorului excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 44 privind dreptul de proprietate privată și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți din Constituție, precum și prevederilor art. 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399—404, art. 428 și art. 523 din Codul de procedură civilă, Curtea constată că aceasta este nemotivată, autorul excepției menționând doar în mod formal textele constituționale pretins încălcate, fără a arăta în ce constă contradicția relevantă. Se încalcă astfel dispozițiile imperative ale art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit căroră „Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate”, astfel încât excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții legale este inadmisibilă.

Simpla enumerare în susținerea excepției a unor prevederi constituționale pretins încălcate nu este de natură să satisfacă exigențele art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. De altfel, în acest sens, Curtea s-a mai pronunțat prin numeroase decizii, cu titlu exemplificativ, reținându-se: Decizia nr. 627 din 29 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 23 iulie 2008, Decizia nr. 465 din 17 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 30 mai 2007, Decizia nr. 517 din 8 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 412 din 2 iunie 2008, Decizia nr. 245 din 19 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 17 martie 2009.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 399—404, art. 428 și art. 523 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Victor Pomponiu în Dosarul nr. 1.466/301/2010 al Judecătorei Sectorului 3 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 286

din 24 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 1 alin. (1), art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4), art. 8 alin. (1), (2) și (5), art. 9 și ale art. 11¹ din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 1 alin. (1), art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4), art. 8 alin. (1), (2) și (5), art. 9 și ale art. 11¹ din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Alina Florența Lupescu în Dosarul nr. 1.401/1.259/2008 al Tribunalului Comercial Mureș.

La apelul nominal se prezintă pentru autorul excepției de neconstituționalitate doamna avocat Paula Slivinski, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.401/1.259/2008, **Tribunalul Comercial Mureș a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 1 alin. (1), art. 4 alin. (2),**

art. 6 alin. (1), (2) și (4), art. 8 alin. (1), (2) și (5), art. 9 și ale art. 11¹ din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată.

Excepția a fost invocată de Alina Florența Lupescu într-un dosar având ca obiect soluționarea unei contestații în anulare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia invocă apărări cu caracter general, criticând, mai degrabă, modul de aplicare a procedurii speciale instituite prin dispozițiile legale supuse controlului constituțional, precum și efectele acestora asupra drepturilor și libertăților fundamentale.

Tribunalul Comercial Mureș apreciază că excepția este neîntemeiată și face referire la jurisprudența Curții Constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 317 din Codul de procedură civilă, ale art. 1 alin. (1), art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4), art. 8 alin. (1), (2) și (5), art. 9 și ale art. 11¹ din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001

privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001, prevederi care au următorul cuprins:

— Art. 317 din Codul de procedură civilă: „Hotărârile irevocabile pot fi atacate cu contestație în anulare, pentru motivele arătate mai jos, numai dacă aceste motive nu au putut fi invocate pe calea apelului sau recursului.

1. când procedura de chemare a părții, pentru ziua când s-a judecat pricina, nu a fost îndeplinită potrivit cu cerințele legii;

2. când hotărârea a fost dată de judecători cu călcarea dispozițiilor de ordine publică privitoare la competență.

Cu toate acestea, contestația poate fi primită pentru motivele mai sus-arătate, în cazul când aceste motive au fost invocate prin cererea de recurs, dar instanța le-a respins pentru că aveau nevoie de verificări de fapt sau dacă recursul a fost respins fără ca el să fi fost judecat în fond.”;

— Art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001: „(1) Procedura somației de plată se desfășoară, la cererea creditorului, în scopul realizării de bunăvoie sau prin executare silită a creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin contract constatată printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, însușit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege și care atestă drepturi și obligații privind executarea anumitor servicii, lucrări sau orice alte prestații.”;

— Art. 4 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001: „(2) În toate cazurile, pentru soluționarea cererii, judecătorul dispune citarea părților, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă referitoare la pricinile urgente, pentru explicații și lămuriri, precum și pentru a stăruii în efectuarea plății sumei datorate de debitor ori pentru înțelegerea părților asupra modalităților de plată.”;

— Art. 6 alin. (1), (2) și (4) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001: „(1) Dacă nu a intervenit închiderea dosarului în condițiile art. 5, judecătorul va examina cererea pe baza actelor depuse, precum și a explicațiilor și lămuririlor părților, ce i-au fost prezentate potrivit art. 4.

(2) Când în urma examinării prevăzute la alin. (1) constată că pretențiile creditorului sunt justificate, judecătorul emite ordonanța care va conține somația de plată către debitor, precum și termenul de plată. [...]

(4) Ordonanța se va înmâna părții prezente sau se va comunica fiecărei părți de îndată, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.”;

— Art. 8 alin. (1), (2) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001: „(1) Împotriva ordonanței prevăzute la art. 6 alin. (2) debitorul poate formula cererea în anulare, în termen de 10 zile de la data înmânării sau comunicării acesteia.

(2) Cererea în anulare se soluționează de către instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță. [...]

(5) Hotărârea prin care a fost respinsă cererea în anulare este irevocabilă.”;

— Art. 9 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001: „(1) Ordonanța de admitere în tot sau în parte a cererii creditorului, împotriva căreia nu a fost introdusă cerere în anulare potrivit art. 8, este irevocabilă.

(2) La cererea creditorului ordonanța prevăzută la alin. (1) sau, după caz, ordonanța împotriva căreia a fost introdusă cererea în anulare prevăzută la art. 8, care însă a fost respinsă prin hotărâre rămasă irevocabilă prin nerecurare ori prin respingerea recursului, va fi investită cu formulă executorie, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă. Astfel investită, ordonanța constituie titlu executoriu, care se eliberează creditorului. Totodată titlul, în copie, se comunică și debitorului.”;

— Art. 11¹ din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001: „(1) Ordonanța privind somația de plată nu are autoritate de lucru judecat cu privire la fondul raporturilor juridice dintre părți.

(2) Prevederile art. 338 din Codul de procedură civilă se aplică în mod corespunzător.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în fața legii, art. 21 privind liberul acces la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, precum și dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 317 din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 1 alin. (1), art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4), art. 8 alin. (1), (2) și (5), art. 9 și ale art. 11¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 5/2001, Curtea constată că aceasta este nemotivată, autorul excepției menționând doar în mod formal textele constituționale pretins încălcate, fără a arăta în ce constă contradicția relevantă. Se încalcă astfel dispozițiile imperative ale art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, potrivit căreia „Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate”, astfel încât excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții legale este inadmisibilă.

Simpla enumerare în susținerea excepției a unor prevederi constituționale pretins încălcate nu este de natură să satisfacă exigențele art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. De altfel, în acest sens, Curtea s-a mai pronunțat prin numeroase decizii, cu titlu exemplificativ, reținându-se: Decizia nr. 627 din 29 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 23 iulie 2008, Decizia nr. 465 din 17 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 30 mai 2007, Decizia nr. 517 din 8 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 412 din 2 iunie 2008, Decizia nr. 245 din 19 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 17 martie 2009.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a art. 317 din Codul de procedură civilă, precum și ale art. 1 alin. (1), art. 4 alin. (2), art. 6 alin. (1), (2) și (4), art. 8 alin. (1), (2) și (5), art. 9 și ale art. 11¹ din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Alina Florența Lupescu în Dosarul nr. 1.401/1.259/2008 al Tribunalului Comercial Mureș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 288

din 24 februarie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 112 pct. 5 teza finală
din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 112 pct. 5 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Constantin Cătălin Dobrin în Dosarul nr. 11.446/215/2009 al Tribunalului Dolj — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie, pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 11.446/215/2009, **Tribunalul Dolj — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 112 pct. 5 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost invocată de Constantin Cătălin Dobrin într-un dosar având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva unei sentințe civile prin care s-a soluționat o plângere împotriva unui proces-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 112 pct. 5 teza finală din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale întrucât limitează accesul la justiție și reprezintă o încălcare a dreptului părții la un proces echitabil, având în vedere sancțiunea aplicată de instanța de judecată în lipsa unei astfel de mențiuni prevăzute de lege. Imposibilitatea nominalizării martorilor pentru a dovedi acțiunea/cererea de chemare în judecată îmbracă forma unui obstacol în calea accesului la justiție, drept prevăzut de art. 21 din Constituție. Astfel, nu este asigurat părții un proces echitabil, în condițiile în care pârâtul nu și-a manifestat încă poziția procesuală și nu și-a precizat mijloacele de apărare.

Tribunalul Dolj — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie art. 112 pct. 5 din Codul de procedură civilă. Curtea constată că, în realitate, obiectul acesteia îl constituie prevederile art. 112 pct. 5 teza finală din Codul de procedură civilă.

Ulterior sesizării Curții Constituționale a intrat în vigoare Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010, care prin art. I pct. 11 a modificat dispozițiile art. 112 pct. 5 ultima teză din Codul de procedură civilă, preluând, în esență, soluția legislativă criticată. În consecință, potrivit jurisprudenței sale, Curtea urmează a se pronunța asupra dispozițiilor art. 112 pct. 5 teza finală astfel cum au fost modificate prin legea menționată și care au următorul cuprins:

„[...] Când se va cere dovada cu martori, se vor arăta numele și locuința martorilor, dispozițiile art. 82 alin. 1 teza a II-a fiind aplicabile în mod corespunzător;”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile art. 21 privind accesul liber la justiție din Constituție, precum și dispozițiile art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispoziția legală criticată instituie obligația celui care pretinde un drept sau cere constatarea unui fapt juridic să dovedească cu probe susținerile sale. Cererea de chemare în judecată, reprezentând actul de investire a instanței, trebuie să conțină toate elementele necesare aducerii cauzei în stare de judecată, aceasta presupunând și indicarea probelor pe care ea se sprijină; prin urmare, cerința legală a numirii martorilor și a adreselor lor de domiciliu, în cazul în care se dorește dovedirea faptului pretins cu martori, este perfect constituțională, ea nefiind de natură să împiedice liberul acces la justiție ori să îngreuească părții dreptul la un proces echitabil, ci, dimpotrivă, să asigure îndeplinirea condițiilor procedurale necesare pentru o temeinică soluționare a litigiului dedus judecății.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 112 pct. 5 teza finală din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Constantin Cătălin Dobrin în Dosarul nr. 11.446/215/2009 al Tribunalului Dolj — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 290

din 24 februarie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 365 și art. 403 alin. 4
din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 365 și art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială Morava Expert — S.R.L. din București în Dosarul nr. 4.991/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a V-a comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.991/2/2010, **Curtea de Apel București — Secția a V-a comercială a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 365 și art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost invocată de Societatea Comercială Morava Expert — S.R.L. din București într-un dosar având ca obiect

soluționarea unei cereri de suspendare provizorie a unei sentințe arbitrale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că reglementările criticate sunt neconstituționale întrucât, în timp ce în cazul litigiilor declanșate pe calea dreptului comun nu există un text care să prevadă posibilitatea suspendării executării provizorii a unei hotărâri judecătorești, în cazul procedurii arbitrale art. 365 stabilește o asemenea posibilitate și astfel se creează o inegalitate între subiecții de drept.

Procedura suspendării este o procedură specială, care nu permite cercetarea fondului cauzei, ci numai o „pipăire” a acesteia, iar o eventuală admitere a suspendării în acest cadru procesual s-ar putea face exclusiv în temeiul unor elemente de fapt pur subiective, neputându-se apela la apărări de fond. Astfel, se creează o stare de inegalitate între debitor și creditor, în sensul că un creditor ar fi obligat să respecte o încheiere pronunțată în urma unei examinări sumare a fondului cauzei.

De asemenea, autorul excepției de neconstituționalitate consideră că prin imposibilitatea exercitării vreunei căi de atac împotriva încheierii se aduce atingere dreptului la un proces echitabil și dreptului la apărare.

Curtea de Apel București — Secția a V-a comercială apreciază că excepția este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 365 și art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut:

— Art. 365: „*Competența de a judeca în primă instanță acțiunea în anulare revine instanței judecătorești imediat superioare celei prevăzute la art. 342, în circumscripția căreia a avut loc arbitrajul.*”

Acțiunea în anulare poate fi introdusă în termen de o lună de la data comunicării hotărârii arbitrale.

Instanța judecătorească va putea suspenda executarea hotărârii arbitrale împotriva căreia a fost introdusă acțiunea în anulare, numai după depunerea unei cauțiuni fixate de ea. Dispozițiile art. 403 alin. 3 și 4 se aplică în mod corespunzător.”;

— Art. 403 alin. 4: „*În cazuri urgente, dacă s-a plătit cauțiunea, președintele instanței poate dispune, prin încheiere și fără citarea părților, suspendarea provizorie a executării până la soluționarea cererii de suspendare de către instanță. Încheierea nu este supusă niciunei căi de atac. Cauțiunea care trebuie depusă este în cuantum de 10% din valoarea obiectului cererii sau de 500 lei pentru cererile neevaluabile în bani. Cauțiunea depusă este deductibilă din cauțiunea stabilită de instanță, dacă este cazul.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și art. 24 privind dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra prevederilor criticate, pe baza unor critici similare.

Astfel, Curtea a făcut unele considerații asupra instituției arbitrajului și a consecințelor juridice ce decurg din folosirea acestei proceduri speciale prin Decizia nr. 8 din 9 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 31 ianuarie 2007, prilej cu care a reținut că arbitrajul constituie o excepție de la principiul potrivit căruia înfăptuirea justiției se realizează prin instanțele judecătorești și reprezintă acel mecanism juridic eficient, menit să asigure o judecată imparțială, mai rapidă și mai puțin formală, confidențială, finalizată prin hotărâri susceptibile de executare silită.

Curtea a arătat că arbitrajul se organizează și se desfășoară potrivit convenției arbitrale încheiate între părți, cu respectarea principiului libertății de voință a acestora, sub rezerva respectării ordinii publice, a bunelor moravuri, precum și a dispozițiilor imperative ale legii, așa cum prevede art. 341 din Codul de procedură civilă. Prin urmare, părțile pot stabili, prin convenția arbitrală sau printr-un act adițional încheiat ulterior, normele privind constituirea tribunalului arbitrar, numirea, revocarea și înlocuirea arbitrilor, termenul și locul arbitrajului, normele de procedură pe care tribunalul arbitral trebuie să le urmeze în judecarea litigiului și, în general, orice alte norme privind buna desfășurare a arbitrajului. În cazul în care părțile nu au convenit asupra unor asemenea norme, tribunalul arbitral va putea reglementa procedura ce urmează să fie aplicată.

Așa fiind, Curtea a observat că incidența dispozițiilor legale criticate este subsecventă acordului de voință intervenit între

părțile care au încheiat convenția arbitrală și care au optat pentru soluționarea litigiului de către un tribunal arbitral. Împrejurarea că autorul excepției a achiesat la soluționarea litigiului pe această cale, deși cunoștea sau ar fi trebuit să cunoască dispozițiile legale referitoare la judecarea litigiului de o asemenea instituție, precum și consecințele juridice ale aplicării lor, nu îl îndreptățește să se prevaleze de necunoașterea legii și deci lipsește de temei critica reglementării în cauză.

De asemenea, prin Decizia nr. 404 din 24 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 18 mai 2009, Curtea a reținut, în ceea ce privește încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, că, în măsura în care reglementarea dedusă controlului se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare, critica cu un atare obiect nu este întemeiată.

Totodată, împrejurarea că împotriva încheierii instanței prin care s-a dispus suspendarea provizorie a executării, până la soluționarea cererii de suspendare, nu se poate promova nicio cale de atac nu este de natură să înfrângă dispozițiile constituționale referitoare la accesul liber la justiție, la folosirea căilor de atac și la înfăptuirea justiției, deoarece, pe de o parte, legiuitorul, în virtutea prerogativelor conferite de art. 126 alin. (2) din Constituție, poate stabili reguli de procedură diferite, adecvate fiecărei situații juridice, iar, pe de altă parte, prevederile constituționale nu garantează folosirea tuturor căilor de atac.

Curtea a mai reținut că specificul procedurii care presupune urgența este un motiv suficient pentru a justifica lipsa oricărei căi de atac împotriva încheierii prin care s-a dispus suspendarea provizorie a executării silită, ceea ce nu este de natură să contravină art. 21 și 24 din Constituție.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Distinct de cele mai sus arătate, Curtea constată că sunt neîntemeiate susținerile autorului excepției de neconstituționalitate potrivit cărora există o diferență de tratament pentru persoanele care apelează la procedura arbitrală prin raportare la persoanele care apelează direct la instanțele judecătorești, în privința executării hotărârilor. Faptul că art. 365 din Codul de procedură civilă se referă atât la calea de atac a acțiunii în anulare, cât și la suspendarea executării hotărârii arbitrale nu înseamnă introducerea unui nou caz de suspendare a executării. Posibilitatea suspendării executării operează în condiții similare și în privința hotărârilor judecătorești în temeiul art. 403 alin. 1 coroborat cu alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Dispozițiile art. 403 alin. 3 și 4 din Codul de procedură civilă menționate de art. 365 din același cod nu fac decât să precizeze modalitatea concretă de aplicare a dispozițiilor legale criticate, în aceleași condiții ca pentru hotărârile judecătorești.

Curtea mai reține în prezenta cauză faptul că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, stabilirea competenței instanțelor și a procedurii de judecată constituie atributul exclusiv al legiuitorului, acesta fiind ținut, desigur, ca în procesul de legiferare să se circumscrie cadrulul constituțional. Astfel, prevederile art. 365 din Codul de procedură civilă sunt aplicabile tuturor persoanelor aflate în aceeași situație juridică, fără discriminări.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 365 și art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială Morava Expert — S.R.L. din București în Dosarul nr. 4.991/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a V-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 februarie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 508

din 19 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 41 alin. 1 și art. 86 alin. 2 din Codul familiei

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 41 alin. 1 și art. 86 alin. 2 din Codul familiei, excepție ridicată de Ioan Ghișe în Dosarul nr. 1.939/55/2010 al Judecătoriei Arad — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă. În acest sens, arată că aprecierea „stării de nevoie” ține de instanța de judecată, și nu de competența Curții Constituționale.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.939/55/2010, **Judecătoria Arad — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 41 alin. 1 și art. 86 alin. 2 din Codul**

familiei, excepție ridicată de Ioan Ghișe într-o cauză civilă având ca obiect majorare pensie de întreținere.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține că prin modul de reglementare a art. 86 alin. 2 din Codul familiei se lasă la aprecierea instanței interpretarea stării de nevoie a celui care solicită întreținerea. De aceea, consideră că prin această practică sunt încălcate normele constituționale ale art. 16, 21 și 48, întrucât sintagma „stare de nevoie”, așa cum este stipulată în norma legală, prezintă un caracter general, care lasă loc interpretării.

Judecătoria Arad — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. În opinia instanței, prin sintagma „stare de nevoie” legiuitorul a folosit o formulare generală, pentru a nu limita drepturile subiecților de drept, care pot fi dintre cele mai diverse, lăsând deliberat ca stabilirea acestei noțiuni să rămână la latitudinea judecătorului. Astfel, faptul că nu s-au arătat în mod limitativ cazurile de nevoie de către legiuitor nu înseamnă că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, în general normele legale fiind enunțative și exemplificative, și nu limitative sau exhaustive.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale. Totodată, arată că în speța de față se pune în discuție modul de interpretare și aplicare a prevederilor legale criticate, aspect care ține de competența instanței de judecată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 41 alin. 1 și art. 86 alin. 2 din Codul familiei, care au următorul conținut:

— Art. 41 alin. 1: „*Până la desfacerea căsătoriei în condițiile prevăzute de art. 39, soții își datorează întreținere.*”;

— Art. 86 alin. 2: „*Are drept la întreținere numai acela care se află în nevoie, neavând puțința unui câștig din muncă, din cauza incapacității de a munci.*”

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 care consacră accesul liber la justiție și ale art. 48 privind familia.

Examinând excepția de neconstituționalitate, având în vedere susținerile autorului acesteia, Curtea constată că nu se formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate, aspectele invocate privind mai degrabă modificarea conținutului normelor legale criticate.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 41 alin. 1 și art. 86 alin. 2 din Codul familiei, excepție ridicată de Ioan Ghișe în Dosarul nr. 1.939/55/2010 al Judecătoriei Arad — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 512

din 19 aprilie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător

Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, excepție

ridicată de Dan Cristian Ghiș în Dosarul nr. 11.762/63/2009 al Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât autorul acesteia nu precizează dispozițiile constituționale pretins încălcate prin actul normativ criticat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 22 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 11.762/63/2009, **Tribunalul Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului**, excepție ridicată de Dan Cristian Ghiș într-o cauză civilă având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile actului normativ criticat „sunt discriminatorii și date în interes politico-financiar, fiind vădit părtinitoare.” Totodată, apreciază că aceste prevederi sunt interpretabile, fără a argumenta însă acest aspect.

Tribunalul Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. În acest sens, arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 148/2005 reglementează modul în care se acordă indemnizația pentru susținerea familiei în vederea creșterii copilului, ceea ce nu contravine niciunei dispoziții constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.008 din 14 noiembrie 2005.

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile actului normativ criticat „sunt discriminatorii, [...] fiind vădit părtinitoare.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia nu argumentează în ce ar consta pretinsa neconstituționalitate a actului normativ criticat, rezumându-se a susține că acesta a fost edictat în interes politico-financiar.

Așa fiind, Curtea constată că astfel cum a fost formulată, excepția de neconstituționalitate este nemotivată, fiind contrară prevederilor art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căroră „*Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate*”.

Având în vedere că instanța de contencios constituțional nu se poate substitui autorului excepției în ceea ce privește invocarea motivelor de neconstituționalitate, urmează ca excepția să fie respinsă ca inadmisibilă.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 148/2005 privind susținerea familiei în vederea creșterii copilului, excepție ridicată de Dan Cristian Ghiș în Dosarul nr. 11.762/63/2009 al Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 aprilie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 651

din 17 mai 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 18, art. 19, art. 20, art. 25, art. 26, art. 27 și art. 28 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 18, art. 19, art. 20, art. 25, art. 26, art. 27 și art. 28 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Ionuț Berescu în Dosarul nr. 7.376/333/2009 al Tribunalului Vaslui — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.376/333/2009, **Tribunalul Vaslui — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 18, art. 19, art. 20, art. 25, art. 26, art. 27 și art. 28 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de recurentul Ionuț Berescu cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 466 din 5 februarie 2010, pronunțată de Judecătoria Vaslui în contradictoriu cu intimatul Inspectoratul de Poliție al Județului Vaslui.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 21 din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece organul constatator este liber să constate contravențiile, să stabilească vinovăția și să aplice sancțiunile, fiind scutit de la orice sarcină a probării acuzațiilor și sancțiunilor îndreptate împotriva contravenientului. De asemenea, în procedura de comunicare a procesului-verbal de contravenție, faptul că poate fi martor în cadrul procedurii de afișare a procesului-verbal un angajat al intimitatei aduce atingere dreptului la un proces echitabil. Autorul excepției invocă în susținerea criticii de neconstituționalitate Hotărârea din 4 octombrie 2007, pronunțată în Cauza *Anghel împotriva României*.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1, art. 18, art. 19, art. 20, art. 25, art. 26, art. 27 și art. 28 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 1: „*Legea contravențională apără valorile sociale, care nu sunt ocrotite prin legea penală. Constituie contravenție fapta săvârșită cu vinovăție, stabilită și sancționată prin lege, ordonanță, prin hotărâre a Guvernului sau, după caz, prin hotărâre a consiliului local al comunei, orașului, municipiului sau al sectorului municipiului București, a consiliului județean ori a Consiliului General al Municipiului București.*”;

— Art. 18: „*Contravenientul este obligat să prezinte agentului constatator, la cerere, actul de identitate ori documentele în baza cărora se fac mențiunile prevăzute la art. 16 alin. (3). În caz de refuz, pentru legitimarea contravenientului agentul constatator poate apela la ofițeri și subofițeri de poliție, jandarmi sau gardieni publici.*”;

— Art. 19: „*(1) Procesul-verbal se semnează pe fiecare pagină de agentul constatator și de contravenient. În cazul în care contravenientul nu se află de față, refuză sau nu poate să semneze, agentul constatator va face mențiune despre aceste împrejurări, care trebuie să fie confirmate de cel puțin un martor. În acest caz procesul-verbal va cuprinde și datele personale din actul de identitate al martorului și semnătura acestuia.*

(2) Nu poate avea calitatea de martor un alt agent constatator.

(3) În lipsa unui martor agentul constatator va preciza motivele care au condus la încheierea procesului-verbal în acest mod.”;

— Art. 20: „*Dacă o persoană săvârșește mai multe contravenții constatate în același timp de același agent constatator, se încheie un singur proces-verbal.*”;

— Art. 25: „*(1) Procesul-verbal se va înmâna sau, după caz, se va comunica, în copie, contravenientului și, dacă este cazul, părții vătămate și proprietarului bunurilor confiscate.*

(2) Comunicarea se face de către organul care a aplicat sancțiunea, în termen de cel mult o lună de la data aplicării acesteia.

(3) În situația în care contravenientul a fost sancționat cu amendă, precum și dacă a fost obligat la despăgubiri, odată cu procesul-verbal, acestuia i se va comunica și înștiințarea de plată. În înștiințarea de plată se va face mențiunea cu privire la obligativitatea achitării amenzii la instituțiile abilitate să o încaseze, potrivit legislației în vigoare și, după caz, a despăgubirii, în termen de 15 zile de la comunicare, în caz contrar urmând să se procedeze la executarea silită.”;

— Art. 26: „(1) Dacă agentul constatare aplică și sancțiunea, iar contravenientul este prezent la încheierea procesului-verbal, copia de pe acesta și înștiințarea de plată se înmânează contravenientului, făcându-se mențiune în acest sens în procesul-verbal. Contravenientul va semna de primire.

(2) Dispozițiile alin. (1) se aplică și față de celelalte persoane cărora trebuie să li se comunice copia de pe procesul-verbal, dacă sunt prezente la încheierea acestuia.

(3) În cazul în care contravenientul nu este prezent sau, deși prezent, refuză să semneze procesul-verbal, comunicarea acestuia, precum și a înștiințării de plată se face de către agentul constatare în termen de cel mult o lună de la data încheierii.”;

— Art. 27: „Comunicarea procesului-verbal și a înștiințării de plată se face prin poștă, cu aviz de primire, sau prin afișare la domiciliul sau la sediul contravenientului. Operațiunea de afișare se consemnează într-un proces-verbal semnat de cel puțin un martor.”;

— Art. 28: „(1) Contravenientul poate achita, pe loc sau în termen de cel mult 48 de ore de la data încheierii procesului-verbal ori, după caz, de la data comunicării acestuia, jumătate din minimul amenzii prevăzute în actul normativ, agentul constatare făcând mențiune despre această posibilitate în procesul-verbal. În actul normativ de stabilire a contravențiilor această posibilitate trebuie menționată în mod expres. Termenele statornicite pe ore încep să curgă de la miezul nopții zilei următoare, iar termenul care se sfârșește într-o zi de sărbătoare legală sau când serviciul este suspendat se va prelungi până la sfârșitul primei zile de lucru următoare.

(2) Amenzile care se cuvin bugetului de stat pot fi achitate la Casa de Economii și Consemnațiuni — C.E.C. — S.A. sau la unitățile Trezoreriei Statului, iar amenzile cuvenite bugetelor locale se achită la Casa de Economii și Consemnațiuni — C.E.C. — S.A. sau la casierile autorităților administrației publice locale ori ale altor instituții publice abilitate să administreze veniturile bugetelor locale, indiferent de localitatea pe a cărei rază acestea funcționează, de cetățenia, domiciliul sau de reședința contravenientului ori de locul săvârșirii contravenției, precum și la ghișeul unic din punctele de trecere a frontierei de stat a României. O copie de pe chitanță se predă de către contravenient agentului constatare sau se trimite prin poștă organului din care acesta face parte, potrivit dispozițiilor alin. (1).

(3) Amenzile contravenționale pot fi achitate și prin intermediul instrumentelor de plată electronică în cadrul Ghișeului virtual de plăți, proiect-pilot coordonat de Ministerul Comunicațiilor și Tehnologiei Informației, parte a Sistemului e-guvernare, din cadrul Sistemului Electronic Național. În acest caz:

a) achitarea unei amenzi contravenționale se dovedește prin prezentarea extrasului de cont al plătitorului sau a dovezii de plată emise de Ghișeul virtual de plăți, aceasta specificând data și ora efectuării plății;

b) se elimină obligativitatea pentru plătitor de a preda o copie de pe extrasul de cont sau de pe dovada de plată emisă de Ghișeul virtual de plăți către agentul constatare sau organul din care acesta face parte.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor art. 21 din Constituție privind accesul liber la justiție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textele de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și cu motivare similară.

Astfel, critica potrivit căreia dispozițiile de lege criticate încalcă dreptul la un proces echitabil a mai fost examinată de Curte prin numeroase decizii, precum Decizia nr. 259 din 20 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 26 aprilie 2007, Decizia nr. 216 din 28 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 243 din 28 martie 2008, Decizia nr. 490 din 6 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 401 din 28 mai 2008, și Decizia nr. 1.096 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 695 din 15 octombrie 2009.

Cu acele prilejuri Curtea a reținut, în esență, că procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției se bucură de prezumția de legalitate, însă, atunci când este formulată o plângere împotriva acestuia, este contestată chiar prezumția de care se bucură. În acest caz, instanța de judecată competentă va administra probele prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal. Cel care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului. Chiar dacă art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 face referire la dispozițiile Codului de procedură civilă, instanțele de judecată nu pot face aplicarea strictă a regulii *onus probandi incumbit actori*, ci, din contră, chiar ele trebuie să manifeste un rol activ pentru aflarea adevărului, din moment ce contravenția intră sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Prin urmare, nu se poate susține răsturnarea sarcinii probei.

În acest cadru, contravenientul beneficiază de toate drepturile procedurale prevăzute de lege, fiind astfel respectate toate dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției, inclusiv dreptul la un proces echitabil prevăzut de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Autorului contravenției i se asigură, fără nicio îngrădire, dreptul de a se adresa justiției, cerând anularea procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției. Într-o asemenea situație este firesc că el trebuie să dovedească netemeinicia ori nelegalitatea constatării contravenției sau a sancțiunii aplicate. Aceasta nu înseamnă răsturnarea sarcinii probei, ci aplicarea principiului general al procedurii civile, potrivit căruia cel ce face o afirmație în cadrul judecării trebuie să o dovedească. Săvârșirea contravenției se constată nemijlocit de către agentul constatare, abilitat în acest sens prin actul normativ de stabilire a contravenției, iar procesul-verbal de constatare are forță probantă până la dovada contrară, moment până la care persoana căreia i se impută săvârșirea contravenției are calitatea de contravenient.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată de Curte prin decizia menționată, precum și considerentele care au fundamentat-o sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, art. 18, art. 19, art. 20, art. 25, art. 26, art. 27 și art. 28 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Ionuț Berescu în Dosarul nr. 7.376/333/2009 al Tribunalului Vaslui — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 652

din 17 mai 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1)
din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor
privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto
și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Zoltán Valentin	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora, excepție ridicată de Societatea Comercială „Robert Auto” — S.R.L. din Constanța în Dosarul nr. 473/1.752/2010 al Judecătoriei Jibou.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 473/1.752/2010, **Judecătoria Jibou a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de petentul Societatea Comercială „Robert Auto” — S.R.L. din Constanța într-o cauză civilă având ca obiect o plângere contravențională, în contradictoriu cu intimata Autoritatea Rutieră Română — Agenția Bihor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 23 alin. (12) și art. 45, deoarece, prin aplicarea unei sancțiuni societății comerciale care nu are calitatea de contravenient, se afectează, în mod nelegal, desfășurarea în condiții normale a activității persoanei juridice, cu efecte directe asupra patrimoniului acesteia. De asemenea, autorul excepției face referire la dispozițiile art. 8 alin. (1) și art. 10 din Regulamentul (CE) nr. 561/2006 al Parlamentului European și al Consiliului Uniunii

Europene din 15 martie 2006 privind armonizarea anumitor dispoziții ale legislației sociale în domeniul transporturilor rutiere, de modificare a regulamentelor (CEE) nr. 3.821/85 și (CE) nr. 2.135/98 ale Consiliului și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 3.820/85 al Consiliului. Critica formulată are la bază faptul că textul de lege criticat sancționează societățile comerciale, deși nu au calitate de contravenient.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 9 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 565 din 16 august 2007, aprobată cu modificări prin Legea nr. 371/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 898 din 28 decembrie 2007, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următorul conținut: „(1) *Contravențiunile prevăzute la art. 8 se sancționează după cum urmează:*

a) *cu amendă de la 8.000 lei la 16.000 lei — faptele prevăzute la alin. (1) pct. 12, 14, 17, 21, 27, 33 și 34, aplicabilă întreprinderii/operatorului de transport rutier;*

b) *cu amendă de la 8.000 lei la 12.000 lei — fapta prevăzută la alin. (1) pct. 13, aplicabilă atelierului care a montat, reparat și calibrat incorect tahograful, și fapta prevăzută la alin. (1) pct. 35, aplicabilă operatorului economic sau conducătorului auto care a montat dispozitive ilegale;*

c) *cu amendă de la 4.000 lei la 8.000 lei — faptele prevăzute la alin. (1) pct. 15—16, 18—20, 22—26, 28—30, 36 și 38, aplicabilă conducătorului auto, și faptele prevăzute la alin. (1) pct. 1—11, 31 și 32, aplicabilă întreprinderii/operatorului de transport rutier;*

d) *cu amendă de la 3.000 lei la 6.000 lei — faptele prevăzute la alin. (2) pct. 1—11 și 16, aplicabilă întreprinderii/operatorului de transport rutier, și faptele prevăzute la alin. (2) pct. 12—15 și 17, aplicabilă conducătorului auto;*

e) *cu amendă de la 1.500 lei la 3.000 lei — faptele prevăzute la alin. (3) pct. 1—12, aplicabilă întreprinderii/operatorului de*

transport rutier, și faptele prevăzute la alin. (3) pct. 13—19, aplicabilă conducătorului auto.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 23 alin. (12) care consacră principiul legalității pedepsei și ale art. 45 privind libertatea economică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse controlului Curții Constituționale, prin raportare la critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 547/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 9 iunie 2008, Curtea a constatat, cu privire la pretinsa încălcare a art. 23 alin. (12) din Constituție, că această critică este neîntemeiată, deoarece textul constituțional instituie principiul legalității pedepsei, făcând referire în principal la sancțiunile penale, iar în ceea ce privește sancțiunile contravenționale, cu referire la răspunderea contravențională, sunt aplicabile garanțiile procesual civile, iar nu cele penale, aspect ce rezultă din prevederile art. 47 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, conform cărora dispozițiile acestei ordonanțe se completează cu cele ale Codului de procedură civilă.

Prin aceeași decizie, Curtea a constatat că este neîntemeiată critica de neconstituționalitate privind încălcarea prevederilor art. 45 din Constituție, potrivit cărora accesul liber al persoanei la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acestora sunt garantate în condițiile legii. Întreprinderea sau operatorul de transport rutier în activitatea căreia/căruia s-a constatat săvârșirea unei contravenții nu poate invoca principiul libertății economice, câtă vreme aceasta/acesta nu a respectat prevederile legale.

De asemenea, Curtea a constatat că textele criticate nu contravin nici Regulamentului nr. 561/2008 al Parlamentului European și al Consiliului Uniunii Europene, invocat de autorul excepției. Dimpotrivă, acestea îi dau substanță, concretizând, în spiritul voinței legiuitorului comunitar, prevederile mai generale cuprinse în acest regulament. Așadar, nimic nu împiedică statul să sancționeze întreprinderea pentru conduita necorespunzătoare a angajatului său, aceasta păstrându-și dreptul de regres împotriva celui care, în mod direct și nemijlocit, este răspunzător.

În fine, prin Decizia nr. 683/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 712 din 22 octombrie 2007, Curtea a reținut că obligarea întreprinderii sau operatorului de transport la plata amenzii pentru o faptă săvârșită de către conducătorul auto este o soluție legislativă justificată prin raportul de prepușenie existent între întreprinderea sau operatorul de transport rutier și conducătorul auto, angajat al acesteia/acestuia, raport în virtutea căruia comitentul are obligația de a impune conducătorului auto utilizarea instrumentarului și a documentelor prevăzute de lege. Totodată, întrucât răspunderea comitentului este o răspundere pentru fapta altuia, acesta are la dispoziție o acțiune în regres împotriva prepusului.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată de Curte prin decizia menționată, precum și considerentele care au fundamentat-o sunt valabile și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora, excepție ridicată de Societatea Comercială „Robert Auto” — S.R.L. din Constanța în Dosarul nr. 473/1.752/2010 al Judecătorei Jibou.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 mai 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,

Doina Suliman

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

